



Infobulletin december 2021

Het laatste Infobulletin van dit jaar alweer. Het was ook het tweede jaar op rij, dat corona een behoorlijke stempel op ons leven drukte. Nu is het ook weer afwachten, hoe het zich in 2022 ontwikkelt. Wij hopen dat het een jaar gaat worden, dat alles weer normaal gaat worden en dat iedereen zich weer vrijelijk kan bewegen, zonder allerlei beperkingen.



Ook het kerstfeest staat weer voor deur. Het feest van gezelligheid, maar ook het feest van de vrede. Wat we een stuk minder terugzien, is dat men haast niet meer stilstaat bij de geboorte van het kindje Jezus. De tuincentra zijn nu vol van glitter en kitsch. Achteraf, in een klein onopvallend hoekje, staan dan een paar kerststalsetjes uitgestald. Je moet echt goed gaan zoeken om ze nog te vinden. Vooral de engel Gabriël, die een spandoekje, met de tekst "Gloria in Excelsis Deo" trots omhoog houdt, is haast niet krijgen. Maar ja, dat is de tijdsgeest, zullen we maar denken. De oorspronkelijke Kerstgedachte is wel ver te zoeken in deze tuincentra! Maar we gaan allemaal toch graag even kijken en er blijft altijd wat aan de vingers kleven en dat is bij de meesten van ons ook het geval!

Het bestuur van onze KBO afdeling, wenst jullie in ieder geval een vrolijk Kerstfeest en een gelukkig 2022.

Volgend jaar wordt ook het jaar, dat de fusie, tussen KBO Cuijk Centrum en onze afdeling, een feit zal gaan worden. Wanneer dit exact plaats gaat vinden is nog niet bekend, maar hopen per 1 januari. Er zijn nog wat kleine plooitjes, die gladgestreken dienen te worden. Er is een middag gepland, om gezamenlijk dit feit te vieren. U leest er meer over in dit Infobulletin.

Het kan ook best zijn, dat deze uitgave dan ook het laatste Infobulletin zal zijn. Als we samengaan met het Centrum, zal er ook een geheel nieuwe Nieuwsbrief ontstaan. Er is al een stap in de goede richting gezet. Om die reden is Jan van Gils weer in de pen geklommen. Jan heeft in het verleden vele columns geschreven voor het Infobulletin. Dus deze column is nu extra op zijn plaats!

In het vorige Infobulletin stond overigens dat Jan de erepenning had gekregen van wethouder Jilissen, maar dit moest wethouder Hendriks zijn. Foutje, maar dat kan gebeuren.

Het nieuwe bestuur krijgt ook vorm en we hopen het binnenkort af te ronden. Maar er zijn nog een- of twee stoeltjes vrij.

Wij zoeken dan ook voor ons nieuwe bestuur, bestuursleden, die de reguliere activiteiten gaan coördineren.

Zij zijn de contactpersonen en aanspreekpunten tussen het bestuur en de begeleiders van deze activiteiten.

U kunt altijd informatie inwinnen via email:

kbocuijknoord@gmail.com

of: secretaris@kbocentrum.com



Bezorging ONS

Door de stijgende papierprijzen heeft KBO Brabant besloten om de eerste ONS pas eind januari uit te brengen. Het is een gemengde uitgave, dus nummer een: januari / februari 2022.

De verschijningsdata 2022: 24 januari – 21 februari – 28 maart – 25 april – 23 mei – 25 juli – 22 augustus – 26 september – 24 oktober – 21 november. U ziet, dat volgend jaar maar tien keer de ONS zal verschijnen, i.p.v. de gebruikelijke elf.

Het zijn leden van onze KBO afdeling die, op vrijwillige basis, de ONS bij u in de bus doen. Daarom zijn ze op woensdag 3 november door ons bestuur in het zonnetje gezet. Er heeft een informele bijeenkomst plaatsgevonden met een lekker gebakje en een presentje. Ze hebben het verdiend en we zijn ze heel dankbaar voor dit vrijwilligerswerk!

Kerstattentie:

Zoals gewoonlijk, gaan wij onze leden, in de kerstperiode, een kerststol aanbieden. Ieder gezin ontvangt een exemplaar. We gaan dit doen op **woensdag 15 december, tussen 13.00 en 16.00 uur**. Wij vragen U zoveel mogelijk op dat tijdstip thuis te zijn, want terugkomen vraagt te veel tijd voor onze ONS bezorgers, die de kerststol bij u aanbieden. Mocht U niet thuis zijn op dat tijdstip, wilt u dit dan tijdig doorgeven via de mail, kbocuijkn Noord@gmail.com of even bellen naar 06 14172864

Wij kunnen de kerststol eventueel bij de burens afleveren, indien u dit kenbaar maakt.

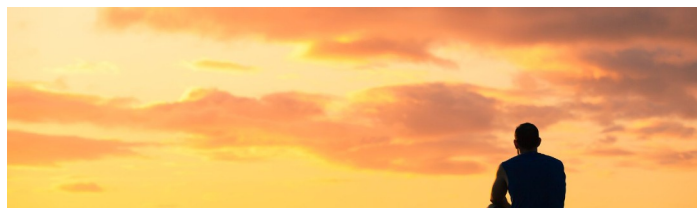
Mocht dit niet lukken, dan is er ook de gelegenheid om het zelf af te halen, bij Martien Peters, De Valuwe 78, op donderdag 16 december tussen 17.00 en 19.00 uur.

De overgebleven kerststollen gaan, zoals ieder jaar, naar het goede doel.



Donderdag 18 november hebben we de receptie bezocht van KBO Cuijk – Centrum, i.v.m. hun 70 jarig bestaan.

We willen KBO Cuijk-Centrum feliciteren met dit feestelijke gebeuren.



Ook dit jaar zijn enkele leden ons ontvallen: Dhr. Greven, Mevr. Willekens en Mevr. Hijl. Wij wensen de nabestaanden heel veel sterkte toe.

Door het wegvallen van Jan van der Cruijzen, moesten we snel de ledenadministratie onderbrengen bij ons bestuurslid Koosje Mannem. Zij was totaal onbekend met het programma, dat wij gebruiken ten behoeve van onze ledenadministratie. Ook van enkele opzeggingen waren de beweegredenen niet bekend. Het kan dus mogelijk zijn dat bovenstaande informatie niet geheel compleet is. Hiervoor onze welgemeende excuses.



De mfa De Valuwe is open voor alle reguliere activiteiten. Bij de ingang controle en checken op CTB (coronatoegangsbewijs) De horeca is wel om 20.00 uur gesloten, zolang er geen nieuwe maatregelen zijn afgekondigd.

Maar is wel in de Kerstperiode gesloten van maandag 24 december tot en met zondag 10 januari.

AGENDA MAAND december 2021 en januari 2022:

Activiteiten KBO in de MFA de Valuwe

Kienen op vrijdag 3 december, aanvang 14 uur

Rikken op maandag 6 december en 13 december, 10 en 24 januari aanvang 13.30 uur

Bridge op donderdag 2, 9 en 16 december van 19.30 t.m. 21.30 uur

Handwerken: iedere woensdagmorgen van 9.30 t.m. 11.30 uur

Koersbal: iedere dinsdagmorgen van 9.30 t.m. 11.30 uur

Activiteiten KBO in 't Fort

Kienen op 14 december en op 11 januari aanvang 13.30 uur

Rikken op 20 december, 3 en 17 en 31 januari. Aanvang 13,30 uur. Op 29 november en 27 december is er geen rikken

Handwerken: in december gaat dit niet door, vanaf 1 januari iedere maandag in het Wozoco-gebouw Hof Van Cuijk 1, aanvang 13.30 uur inlichtingen tel. 317766

Bridge: iedere donderdag, aanvang 14.00 uur tot 16.30 uur

Tekenen en schilderen: elke woensdag van 14.00-16.00 uur.

Alle activiteiten kunnen alleen plaatsvinden indien de coronaregelgeving dit toelaat.

Liefhebbers van de kerst.....opgelet!!!!!!

Helaas hebben we moeten besluiten om de kerstmarktreis naar Oberhausen niet door te laten gaan. De nieuwe maatregelen i.v.m. corona en wat ons nog te wachten staat maken de situatie te onzeker en we willen dan ook het risico rondom de gezondheid zo laag mogelijk houden. De mensen die zich hebben opgegeven en al hebben betaald krijgen het geld natuurlijk terug. Wij hopen in de toekomst toch weer op pad te kunnen gaan. Groetjes van Johan, Diny en Karin, De reiscommissie.



De Bridge-cursus 2020/2021

Na de coronabeperkingen van het afgelopen jaar zijn we begin september opnieuw begonnen met de cursus "start met Bridge" samen met 22 enthousiaste cursisten in de MFA de Valuwe.

Gelukkig is nu de grote zaal beschikbaar, want we hebben het wel over 6 bezette tafels!

Ook is er nu een powerpoint-presentatie op een groot scherm beschikbaar, zodat iedereen goed zicht heeft op het geboden programma. De theorie blijft erg lastig maar de spellen op het tweede deel van de avond geeft iedereen zin om het toch vol te houden.

Helaas moeten we nu weer even pas op de plaats maken door de oplopende Coronabesmettingen maar we hopen snel weer verder te kunnen en de cursus af te ronden.





Nieuwe-jaarsbijeenkomst

Op woensdag 12 januari 2022 is er een gezellige bijeenkomst gepland. Dit, omdat KBO Cuijk Centrum en KBO Cuijk-Noord, Katwijk en Heeswijkse Kampen, samen gaan. De bijeenkomst zal plaatsvinden in de Looierij in Cuijk. Onder het genot van een hapje, een drankje en een muziekje, zullen we elkaar ontmoeten en (opnieuw) met elkaar kennismaken.

Globaal ziet het programma er als volgt uit:

12.30 uur inloop
13.00 uur start koffietafel
14.30 uur gezellig samen zijn met live muziek door troubadour Jan van der Heijden.



17.00 uur afsluiting

Jan van der Heijden (19 mei 1948, Kasteren bij Liempde) zong oorspronkelijk in het Engels. Hij werd geïnspireerd door de troubadour [Piet Grillis](#) uit zijn geboorte- en woonplaats om liedjes in het Brabants te schrijven en te zingen. Soms zingt hij ook liedjes van [Ad de Laat](#) en [Gerard van Maasakkers](#). Maar steeds vaker zingt hij zelfgemaakte liedjes.

Als u wilt deelnemen aan deze bijeenkomst kunt u zich opgeven tegen een betaling van € 7,50 p.p. bij de onderstaande personen:

Zus Willems Markt 68
Karin v.d. Crujjsen Looiersgaarde 9
Ida Thijssen Graaf Hermanstraat 8
Johan van Hoof Vlierbes 4

Doe dit wel vóór 20 december 2021 en wees er snel bij want er zijn maar een beperkt aantal plaatsen beschikbaar.

Graag het geld in een envelop met daarin een briefje met naam, adres, telefoonnummer en lidmaatschapsnummer.

U kunt slechts een kaartje per lidmaatschapsnummer reserveren, alleen leden hebben toegang.

We weten natuurlijk niet of corona nog zorgt voor het niet kunnen doorgaan van deze bijeenkomst.





Appelsienen-gappers

Direct na de bevrijding in de jaren 1947-1948 werden alle scholen in Nederland bevoorrad met sinaasappels, die ervoor moesten zorgen dat de lichamelijke conditie van de kinderen weer op peil werd gebracht. In ieder geval, dat de vitaminevoorraad weer werd aangevuld. Deze zendingen waren waarschijnlijk ook afkomstig uit het Marshall-plan, het omvangrijke hulpplan van het Amerikaanse ministerie van buitenlandse

zaken, bestemd voor alle getroffen oorlogslanden. Ook de lagere school, die ik destijds bezocht kreeg deze appeltjes van oranje. Mijn vader, die hoofd van de school was, had hiervoor de spreekkamer als opslagruimte gekozen, waar de aangevoerde kisten langs de wand werden opgestapeld. Om ervoor te zorgen, dat niet iedereen er zomaar met de vruchten vandoor kon gaan, had alleen hij de sleutel in zijn bezit. Wij (zijn kinderen dus) hebben echter nooit profijt gehad, dat hij de "sinaasappelbaas" was. Wij hadden volgens hem ook geen streepje voor op de andere schoolkinderen. En deze eerlijkheid sierde hem dan ook. Omdat er toch enige zuurstof in de ruimte moest komen, bleef een klein bovenraampje open staan. Maar dat had men beter niet gedaan. Want wat bleek? Op een maandagmorgen, toen alle klassen weer moesten worden voorzien van de dagelijkse vruchten en de voorraadkamer werd geopend, zag men overal "aangeprikte" appelsienen liggen. Wie was hier geweest? Niemand had verder toch de sleutel? Maar na elk weekend trof men dezelfde warboel aan. Geen enkel schoolkind wilde de "prik-appelsienen", zoals zij die noemden; bovendien begonnen ze er ook onfris uit te zien en derhalve moesten er soms zowat halve kisten worden weggegooid. Wie zat hier achter? Was het misschien de vrijdagse schoonmaakploeg, die dit op zijn geweten had? Of iemand van het clubje, dat op zaterdagmorgen altijd Franse les van mijn vader kreeg? Iedere dorpling had zo wel zijn vermoedens. Totdat er geruchten in het dorp de ronde deden, dat de "jongens van de mister" er wel eens meer van zouden kunnen weten. Ja, hallo, dat werd zomaar ineens op ons "bordje" gelegd. Maar wij hadden hieraan part noch deel. Direct moesten mijn broers en ik verantwoording bij pa afleggen. Of wij misschien iets wisten, wat hem op het spoor kon zetten, of dat wij er misschien onbelangrijk toch bij betrokken waren. Maar waarom alleen wij? Wij hadden nog vijf zussen. Net alsof zij de brave engeltjes waren, dachten wij toen. In dit geval echter, trof hen geen blaam. Och ja, zulke capriolen uithalen, dat doen natuurlijk alleen jongens, heeft men gedacht. Zelfs de dorpsveldwachter – de orde-handhaver in die tijd – ging er zich mee bemoeien en kwam naar aanleiding van deze roddels bij ons thuis informatie inwinnen. Wij verklaarden echter met de hand op ons hart (niet letterlijk natuurlijk), dat wij hiermee niets te maken hadden (en dát was ook de waarheid). Inwendig hadden wij lol, maar dat lieten wij natuurlijk niet merken. Hierop vertrok hij weer en zou de zaak verder onderzoeken. Maar hij zou ze te pakken krijgen, dat wist hij zeker en dat zou niet lang duren. Ondertussen hadden mijn broers en ik ook al onze oren te luisteren gelegd en kwamen tot de conclusie, dat degenen die hiervoor verantwoordelijk waren, niet ver uit de buurt woonden. Sterker nog: wij wisten ook wie zij waren. Echter aangeven bij de dorps-handhaver? Geen denken aan. Nee, dat deden wij niet. Het waren onze vrienden, die vlak tegenover ons woonachtig waren en waarmee wij iedere dag optrokken. En daarbij, ze hadden zichzelf al verraden. Op zekere dag waren zij namelijk thuis zo'n aangeprikte sinaasappel aan het oppeuzelen, toen hun vader dat zag. En.....die vader.....dát was de veldwachter!!! En hij was niet voor niets een speurneus. (Maar ja, het was deze keer ook voor de hand liggend natuurlijk, want sinaasappels waren, zo vlak na de oorlog, nog niet verkrijgbaar in de winkels, dus één en één is twee!). Nu had hij ze te pakken! Doch, het waren wel zijn eigen zoons. Zij moesten meteen uitleggen hoe het een en ander in zijn werk was gegaan. Met een lange dikke ijzerdraad waren ze via het kleine raampje, waardoor net een sinaasappel kon, naar binnen gegaan richting de kisten, maar niet alle vruchten kwamen in hun bezit en vielen weer terug in de sinaasappelruimte. Vandaar de gaatjes in de oranje-appels. De straf van hun vader viel achteraf wel mee, want enige minuten later stonden de politie-zoons bij ons weer in de achtertuin en lachten zich een bult voor hun ontvangen straf en tevens, omdat zij hun vader zo lang een rad voor zijn ogen hadden gedraaid. Even daarna kwam diezelfde vader ons zijn excuses aanbieden voor de vermeende beschuldigingen. Nadien werden er geen aangeprikte sinaasappels meer aangetroffen, maar wel ontdekte mijn vader, dat zo nu en dan de Hermandad zijn ronde deed in de buurt van de spreekkamer van de school, die nu goed in de gaten werd gehouden. De "kottebeier"-jongens waren ondertussen weer naarstig op zoek naar nog betere manieren om hun vader bij een volgend vergrijp op een dwaalspoor te zetten, wanneer zij weer eens kattenkwaad zouden uithalen. Maar wat voor misleidingen de boys voor hun vader in petto hadden, werd ons natuurlijk niet "aan de neus gehangen". **JvG**



Kerstverhaal / Het wonder (een waar gebeurd Kerstverhaal)

Mevrouw De Bruin was 82 jaar en woonde in een verzorgingshuis. Zij had een prachtige, geschoolde zangstem en was verreweg de beste zangeres van ons koor. Ik was toen al enkele jaren (en nog steeds) dirigent van dit koor.

Hoewel de gemiddelde leeftijd ruim 85 jaar is - het oudste lid is bijna 104! - wordt er nog met veel enthousiasme gerepeteerd en maandelijks een uitvoering gegeven. Af en toe zong ik dan als intermezzo met mevrouw De Bruin een liefdesduet. Je zag dan haar ogen glanzen, want zij genoot evenals de toehoorders intens hiervan. Natuurlijk moest ook dit jaar (1993) weer een kerstprogramma worden ingestudeerd en ik vroeg haar daarbij een sololied te willen zingen, waar zij graag mee instemde. Maar op de dag van de uitvoering, donderdag 23 december, ontbrak mevrouw De Bruin. Omdat het al geruime tijd, nat en koud weer was, dacht ik dat ze door de griep geveld was. Maar na afloop van de kerstviering vertelde de directeur dat zij plotseling heel ernstig ziek was geworden en dat er voor haar leven werd gevreesd. "Wat jammer dat ik dat niet eerder heb geweten", zei ik, "want dan had ik haar zeker bezocht". Maar mij werd verzekerd dat dit niet meer mogelijk was, want zij lag al drie dagen in coma. De volgende morgen werd ik wakker met een vreselijk naar gevoel. Dat kennen we allemaal wel, iets onbestendigs alsof je iets moet doen. Maar je weet niet wat! Meestal gaat zoiets na verloop van tijd weer over, maar deze keer bleef het me achtervolgen en het werd zelfs alsmat sterker. Plotseling, het was al laat in de middag, wist ik het! Het schoot als een bliksemstraal door me heen: mevrouw De Bruin! Zonder verder na te denken greep ik de telefoon en belde het verzorgingshuis. "Leeft mevrouw De Bruin nog?" "Ja, maar het duurt niet lang meer". "Wilt u mij doorverbinden met haar kamer?" Ik krijg een dochter aan de lijn. "Wat fijn dat u belt, want moeder heeft begin van de week nog over u gesproken, maar door de consternatie zijn we vergeten u te informeren". Mijn antwoord: "Mag ik nog even komen?" Even later loop ik door het donker en de regen naar "Het Hoge Heem": "Schrik niet", zegt de dochter, "want het is geen fraai gezicht om moeder zo te zien". Inderdaad, een mager, uitgeteerd gezichtje met de mond wijd open en de ogen starend naar het plafond, zonder enig teken van leven. Ik nader het bed en bedenk dat comapatienten je wel verstaan en misschien ook je gedachten begrijpen. Bij het voeteneinde gekomen, houd ik mijn handen in de richting van haar hoofd. En dan gebeurt het WONDER! Plotseling beginnen haar gelaatsspieren te bewegen, haar sturende blik verlaat het plafond en haar ogen priemen in die van mij en zij begint een gesprek met mij! Zij kan echter geen geluid voortbrengen, maar ze articuleert heel duidelijk, zodat ik alles begrijp. In deze wonderlijke dialoog "praten" we met elkaar over het spijtige dat we niet meer samen kunnen zingen, maar dat zij op pad gaat naar een plaats waar stellig veel mooiere muziek te horen zal zijn en waar ook haar kort daarvoor overleden man wel op haar zal wachten. Maar als ik mijn hoofd afwend om even met haar dochter te praten, wordt het contact verbroken en treedt de oude toestand weer in. Even later keer ik terug naar het bed voor een laatste afscheidsgroet. Opnieuw probeer ik haar met mijn ogen en handen te bereiken. En weer voltrekt zich het WONDER en komt zij tot bewustzijn en kijkt me aan! Op ontroerende wijze nemen wij afscheid van elkaar en ik spoed me daarna als op vleugelen gedragen huiswaarts. Vreemd, het leek allemaal zo gewoon, alsof ik het dagelijks meemaakte. Maar toen ik thuis was, kwamen de emoties. Want het werd mij duidelijk: mevrouw De Bruin wilde beslist nog afscheid van mij nemen en IEMAND had mij naar haar toe gestuurd!!! Enkele uren later, in de Kerstnacht, is zij overleden.



Omdat het al geruime tijd, nat en koud weer was, dacht ik dat ze door de griep geveld was. Maar na afloop van de kerstviering vertelde de directeur dat zij plotseling heel ernstig ziek was geworden en dat er voor haar leven werd gevreesd. "Wat jammer dat ik dat niet eerder heb geweten", zei ik, "want dan had ik haar zeker bezocht". Maar mij werd verzekerd dat dit niet meer mogelijk was, want zij lag al drie dagen in coma. De volgende morgen werd ik wakker met een vreselijk naar gevoel. Dat kennen we allemaal wel, iets onbestendigs alsof je iets moet doen. Maar je weet niet wat! Meestal gaat zoiets na verloop van tijd weer over, maar deze keer bleef het me achtervolgen en het werd zelfs alsmat sterker. Plotseling, het was al laat in de middag, wist ik het! Het schoot als een bliksemstraal door me heen: mevrouw De Bruin! Zonder verder na te denken greep ik de telefoon en belde het verzorgingshuis. "Leeft mevrouw De Bruin nog?" "Ja, maar het duurt niet lang meer". "Wilt u mij doorverbinden met haar kamer?" Ik krijg een dochter aan de lijn. "Wat fijn dat u belt, want moeder heeft begin van de week nog over u gesproken, maar door de consternatie zijn we vergeten u te informeren". Mijn antwoord: "Mag ik nog even komen?" Even later loop ik door het donker en de regen naar "Het Hoge Heem": "Schrik niet", zegt de dochter, "want het is geen fraai gezicht om moeder zo te zien". Inderdaad, een mager, uitgeteerd gezichtje met de mond wijd open en de ogen starend naar het plafond, zonder enig teken van leven. Ik nader het bed en bedenk dat comapatienten je wel verstaan en misschien ook je gedachten begrijpen. Bij het voeteneinde gekomen, houd ik mijn handen in de richting van haar hoofd. En dan gebeurt het WONDER! Plotseling beginnen haar gelaatsspieren te bewegen, haar sturende blik verlaat het plafond en haar ogen priemen in die van mij en zij begint een gesprek met mij! Zij kan echter geen geluid voortbrengen, maar ze articuleert heel duidelijk, zodat ik alles begrijp. In deze wonderlijke dialoog "praten" we met elkaar over het spijtige dat we niet meer samen kunnen zingen, maar dat zij op pad gaat naar een plaats waar stellig veel mooiere muziek te horen zal zijn en waar ook haar kort daarvoor overleden man wel op haar zal wachten. Maar als ik mijn hoofd afwend om even met haar dochter te praten, wordt het contact verbroken en treedt de oude toestand weer in. Even later keer ik terug naar het bed voor een laatste afscheidsgroet. Opnieuw probeer ik haar met mijn ogen en handen te bereiken. En weer voltrekt zich het WONDER en komt zij tot bewustzijn en kijkt me aan! Op ontroerende wijze nemen wij afscheid van elkaar en ik spoed me daarna als op vleugelen gedragen huiswaarts. Vreemd, het leek allemaal zo gewoon, alsof ik het dagelijks meemaakte. Maar toen ik thuis was, kwamen de emoties. Want het werd mij duidelijk: mevrouw De Bruin wilde beslist nog afscheid van mij nemen en IEMAND had mij naar haar toe gestuurd!!! Enkele uren later, in de Kerstnacht, is zij overleden.

[Joost van Velzen](#)

